

МІСТЕЧКО ЮНОВРОДИ

Того дня на початку літа небо було кольору котячих ригачок.

«Звісно, — подумала Таллі, — до цього kota довгенько годували тільки кормом зі смаком лосося, щоб досягти правильного балансу рожевого». На великій висоті вітер розривав на лусочки швидкоплинні хмари, які нагадували рибу. Світло дня згасало, і в про-світах між хмарами прозирала темно-синя ніч, наче океан навиворіт, бездонна й холодна.

Будь-якого іншого літа такий захід сонця здався б Таллі чудовим. Але після того, як Періса покращили, вже ніщо не здавалося їй чудовим. Втратити найкращого друга — це повна лажа, навіть якщо це лише на три місяці та два дні.

Таллі Янгблад чекала, поки спаде темрява.

Через прочинене вікно їй було видно Містечко Юновроди. Вечіркові вежі вже засвітилися, а виткі доріжки через сади розваг мерехтіли запаленими смолоскипами. Кілька повітряних куль, наповнених гарячим повітрям, напнули канати, прагнучи злетіти в рожеве небо, яке дедалі темнішало. Їхні пасажири стріляли безпечними феєрверками в інші кулі та у випадкових парапланеристів. Сміх і музика відскакували від води,

наче вдало кинутий у грі «жабки» камінчик, краї якого різко проходилися Таллі по нервах.

За межами містечка, відрізаного від околиць чорним овалом річки, панувала пітьма. Усі огидні вже вляглися спати.

Таллі зняла свій перстень інтерфейсу й промовила:

— Добраніч.

— Солодких снів, Таллі, — відповіла кімната.

Вона прожувала зубоочисну таблетку, наклала подушок і заснула під ковдру старий переносний обігрівач, який виробляв стільки ж тепла, скільки спляча людина завбільшки з Таллі.

А сама вилізла через вікно.

Ніч нарешті забарвлювала небо у вугільно-чорний колір, і Таллі одразу полегшало. Може, план був таки дурнуватий, але все ж ліпший, ніж ще одну безсонну ніч крутитися в ліжку й жаліти себе. На знайомій, устеленій листям доріжці, яка вела до берега, легко було уявити, що слідом за нею мовчки скрадається Періс, стримуючи сміх, готовий до нічного підглядання за юними вродливими. Спільного підглядання. Таллі й Періс іще дванадцятирічними розгадали, як обдурити системи стеження в гуртожитку. Тоді здавалося, їхня тримісячна різниця у віці ніколи не матиме значення.

— Найкращі друзі назавжди, — бурмотіла собі Таллі, глядячи пальцем тонесенький шрам на долоні правої руки.

Вода виблискувала поміж деревами, і до Таллі долинав плескіт: катер збурих хвильки, які вдарились об берег. Вона присіла, ховаючись в очереті. Такі вилазки завжди найкраще було робити влітку. Трава висока, тепло,

і наступного дня не треба боротися зі сном на уроках у школі.

Звісно, тепер Періс міг спати, скільки заманеться. Одна з багатьох переваг вродливості.

Старий міст важко розкинувся над водою, його масивний залізний каркас був чорним, як і небо. Міст збудували так давно, що він витримував власну вагу без усяких магнітовисних опор. Через мільйон років, коли все в місті розсиплеться на порошок, міст, певно, так і стоятиме собі, наче якийсь викопний кістяк.

На відміну від інших мостів у Містечку Юновроди, старий міст не міг розмовляти — і, що найважливіше, не міг повідомляти про порушників. Але навіть попри свою німоту, цей міст завжди видавався Таллі напрочуд мудрим, мовчазним і досвідченим, як якесь старезне дерево.

Тепер її очі цілковито звикли до темряви, і лише за кілька секунд вона помітила волосінь, прив'язану до того самого каменя, що й зазвичай. Вона смикнула за неї та почула, як мотузка вивалилася зі своєї схованки між опорами мосту й лягнулася у воду. Таллі тягла за неї, аж поки непомітна волосінь не перейшла у вологу вузлувату мотузку. Другий її кінець досі був прив'язаний до залізного каркаса мосту. Таллі туго натягнула мотузку й припнула її до дерева.

Їй довелося знову присісти в траву, бо повз неї проплив ще один катер. Ті, хто танцював на палубі, не зауважили мотузки, простягнутої від мосту до берега. Як завжди. Юні вродливі були занадто зайняті розвагами й ніколи не помічали неадекватних дрібниць.

Коли вогні катера щезли з очей, Таллі налягла на мотузку всією своєю вагою, перевіряючи її. Одною

разу мотузка від'язалася від дерева, і вони удвох із Перісом спочатку з'їхали вниз, тоді на середині річки їх крутнуло — і вони шубовснули та заборсались у холодній воді. Таллі всміхнулася, згадуючи це, й усвідомила: радше вона була б на тій їхній вилазці — мокра як хлющ і змерзла, з Перісом — аніж як сьогодні, коли їй було сухо й тепло, але самотньо.

Таллі повисла догори дригом, вчепилася руками й колінами за вузли на мотузці та почала просуватися до темного каркаса мосту, тоді пролізла крізь його залізний кістяк і рушила до Містечка Юновроди.

З того одного повідомлення, що Періс не полінувався надіслати їй, коли став вродливим, вона знала, де він живе. Він не дав їй точної адреси. Але Таллі знала, як декодувати ті немовби випадкові цифри внизу кожного пінг-повідомлення. Ці цифри вказували на якусь резиденцію Гарбо в горбистій частині міста.

Дістатися туди буде непросто. У своїх вилазках Таллі й Періс завжди трималися берега річки, де рослинність і темне тло Гидовіля дозволяли їм легко сховатися. Але тепер Таллі прямувала до центральної частини острова, де гульня на освітлених вулицях тривала всю ніч. Щойно перетворені вродливі, такі, як Періс, завжди жили там, де веселощі були найнесамовитіші.

Таллі вивчила мапу напам'ять, але один хибний поворот — і вона загубиться. Без свого персня інтерфейсу вона була невидимою для транспорту. Її просто переїдуть, наче порожнє місце.

Звісно, тут Таллі *тако* була порожнім місцем.

Навіть гірше — вона була огидною. Але сподівалася, що Періс сприйматиме це по-іншому. Сприйматиме її по-іншому.

Таллі уявлення не мала, що буде, якщо її ввіймають. Це вже буде гірше, ніж просто отримати прочуханку, бо «забула» свій перстень, прогуляла уроки або перехитрила систему керування гуртожитком, щоб послухати свою музику гучніше, ніж дозволялося. Усі таке витворяли, і всі за це діставали прочухана. Але вони з Перісом завжди були вкрай обережні, щоб їх не піймали на цих вилазках. Перетинати річку — це було серйозно.

Утім, тепер уже пізно хвилюватися про це. Та й, зрештою, що їй зроблять? За три місяці вона сама стане вродливою.

Таллі скрадалася вздовж річки, аж поки не дісталася саду розваг, і непомітно перебігла в морок під плачучими вербами. Під їхнім покровом вона пробиралася паралельно до доріжки, освітленої мерехтливими вогниками.

Парочка вродливих бродила нею. Таллі завмерла, але вони, занадто зайняті вдивлянням одне одному в очі, й гадки не мали, що вона скрадається поруч у темряві. Таллі мовчки спостерігала, як вони проминають її, і в ній розливалось звичне тепле відчуття від споглядання красивого обличчя. Коли вони з Перісом піддивлялися вродливими з мороку, хихочучи з того безглуздя, яке вони белькотіли й робили, — навіть тоді не могли не роздивлятися їх. Щось у великих бездоганих очах вродливих заворожувало, щось, що спонукало ловити кожне їхнє слово, захищати від біди, ошчасливлювати їх. Вони були такі... красиві.

Парочка зникла за наступним поворотом, і Таллі потрусила головою, щоб скинути із себе облуду цих сентиментальних думок. Вона пробралася сюди не для того, щоб витріщатися. Вона була нелегалкою, порушницею, огидною. І в неї була мета.

Сад простягався глибоко в центр містечка, звиваючись, наче чорна ріка, поміж яскравих будинків і вежіркових веж. Проповзши ще кілька хвилин, вона сполохала парочку, яка усамітнилась поміж деревами (врешті-решт, це був сад *розваг*), але вони в темряві не бачили її обличчя й тільки посміялися з неї, коли вона пробурмотіла вибачення й тихенько втекла від них геть. Таллі й сама не дуже встигала їх роздивитися — вони були для неї безладдям досконалих рук і ніг.

Нарешті сад закінчився, за декілька кварталів від місця, де жив Періс.

Таллі визирнула з-за заслони вербових гілок, що звисали згори. Вони з Перісом ніколи не заходили так далеко, і це була найдальша точка, до якої вона могла спланувати свій маршрут. На велелюдних, добре освітлених вулицях не було як сховатися. Вона торкнулася пальцями обличчя, відчула свій широкий ніс, тонкі губи, зависоке чоло та сплутаний клубок кучерявого волосся. Один крок за межі верболозу — і її помітять. Коли на її лице падало світло, здавалося, що воно аж палає. Що вона тут робить? Вона мала б сидіти собі в темряві Гидовіля, чекаючи своєї черги.

Але їй треба було побачитися з Перісом, поговорити з ним. Вона й сама не знала, навіщо, та вже не годна була втисячне щоночі перед сном уявляти розмову з ним. Вони проводили разом усі дні, змалечку, а тепер... це мовчання. Може, якби вони хоча б кілька

хвилин поговорили, її мозок перестав би вести уявні розмови з Перісом. Трьох хвилин могло б цілковито вистачити, щоб протриматися ще три місяці.

Таллі розирнула боки вулиці, чи нема там бічних двориків, куди можна було б заскочити, або темних закутків, одвірків, щоб там сховатися. У неї було таке відчуття, наче вона скелелаз перед рівнісінською скелею, на якій їй треба знайти, за що схопитися й зачепитися.

Транспорту ставало менше, і Таллі чекала, потираючи шрам на своїй правій долоні. Нарешті зітхнула й прошепотіла: «Найкращі друзі назавжди», — і ступила крок на освітлену дорогу.

Хвиля звуку вибухово насунула на неї праворуч, і дівчина застрибнула назад у темряву, перечепилася за лозу, боляче впала на коліна в м'яку землю, на кілька секунд переконана, що попалася.

Але какофонія перейшла в ритмічний стукіт. Вулицею грюкотіла барабаномашина. Завширшки з будинок, вона мерехтіла від руху всіх своїх десятків механічних рук, які щосили вистукували по ударних інструментах найрізноманітніших розмірів. Позаду збиралися любителі гульбенити, вони танцювали в ритм, пили й жбурляли порожні пляшки об величезну, невразливу до цього машину.

Таллі всміхнулася. На всіх у тому гурті були маски.

Їх ззаду вистрілювала барабаномашина, намагаючись заманити якнайбільше учасників до цієї імпровізованої процесії: чортячі морди та моторошні клоуни, зелені монстри й сірі прибульці з великими овальними очима, коти та пси, корови — носаті, з кривими посмішками.